مسئولیت متن و شکل بدوش نویسندۀ مضمون میباشد، عقیدۀ نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاین نمی باشد

ژباړن: رناګل اریوبزی ٢٠١٩/١٢/٢٠

هغه پښ چې موزې يې په پښنوکړې

ليکوني اوراتولونکي:

Brüder Grimm

يوه ژرند يګړي درې زامن، يوه ژرنده، يو خر او يو پښ درلود؛ زامنو به يې ژرنده ځرخوله، خره به غلې دانې راوړې اواوړه به يې له ژرندې بيرته وړل او پښ به په ژرنده کې موږکان نيول. کله چې ژرندپګړی مړ شو، نو مېراث يې درې واړوترخپل منځ وويش، مشر ژرنده تر لاسه کړه، دوهم زوی يې خراو دريم ته نور څه پاتی نشول پښ يې په برخه ورسيد. نوځکه ډير خواشينی واو له ځان سره يې وويل چې،«ما ته خو ترټولو خراب شی را په برخه شو، مشر وروربه مې ژرنده ځرخوي، دوهم ورور به مې په خره سپور ګرځي، اوزه به په دې پښ څه وکړم؟ ښه به داوي چې ځان ته دده له پوستنه يوه جوړه لاس مغان جوړکړم، نور نوخبره تروخت تيره ده.» پښ چې په ټول هغه څه پوه شو، چې دژرنيګړي کشر زوی وويل، نوناره يې کړه،« واوره! ته دې ته اړ نه يې، چې ما ووژنې او له پوسته مې ځان ته د پوستکې يوه جوړه خراب لاس مغان جوړکړې، ما ته د يوې جوړې موزو دجوړولو پته وکړه، تر څو دباندې ووتلی شم، او دخلکو په منځ کې ځان ښکاره کړم، بيا به په بيړه له تا سره مرسته وشی.» د ژرندپګړی زوی دې ته حيران شو، چې پښ داسې خبرې وکړې، خو داچې په دې وخت کې يو موچې پرلار تيريده، نو ور ناره يې کړه، له ځان سره يې ننباسه، او د پښ دپښنو په اندازه يې يوه جوړې موزې په جوړې کړې. کله چې وزګار شول، پښ موزې په پښنو کړې، يوجوال يې راواخيست، دهغه تل يې له دانو ډک کړ، او په سر يې د تار مزی ور پورې کړ، چې جوال په راکښ کېدلی شو، بيا يې جوال پر شا واچوه او په دوو پښنو روا ن شو، دانسان په څير، له دروازی ووت. داوخت په هيواد کې يوه پاچا حکومت کاوه، چې د زرکو له غوښنو يې ډير خوند اخيستست: خو ستونځه داوه، چې هيڅ په لاس نه ورتلی، هسی خو ټول ځنګل تری ډک و، خو له خطره دومره ويريدې، چې دهيڅ ښکاری په لاس نه ورتلی. پښ په دې پو هيده او د ښه - چل - په فکر کې و؛ کله چې دې ځنګل ته لاړ شو، دجوال - خوله - يې خلاسه کړه، دانې يې خوری وری کړې، مزی يې په واښوکې واچوه او د کټاری تر شايې پوری وغځاوه، هلته يې ځان هم پټ کړ، غلچکې شواو کمېن يې ونيو. زرکوپه بيړه ور منډی کړې، دانې يې بيامونډې اويو په بل پسې يې په جوال کې مښوکې وهل پيل کړل، کله چې يو ښه شمېر جوال ته ور دننه شوی، پښ مزی راکښ کړ، ور منډه يې کړه او ورمېږونه يې ورتاو کړل؛ بيا يې جوال په شا کړ او نيغ په نيغه دپاچا دقصر په لور روان شو.سا تونکې ناره کړه:«ودريږه! چر ته ځې.» پښ لنډځواب ورکړ،«پاچا ته.» - «ته ليونی يې، يوپښ وپاچاته ؟» يوه بل ورته وويل،«پريږده چې لاړ شی، ډير ځله د پاچا زړه له بيکاری تنګ وی، کېدای شی چې پښ يې په غوريدا او چټياتو خوشاله کړې.» کله چې پښ د پاچا حضور ته ورغی، په ډير درناوی يې وويل:«زما خاوند، نواب، دلته يې يواوړد او ددرناوی وړنوم واخيست، تاسی معظم پاچاته دزړه له کومې اطاعت او درناوی کوی، اودا زرکې يې درته رالېږلی دې، چې ده په لومه - دام - کې نيولی وی،»پاچا دې ښکلو او څربو زرکو ته حيران پا تی شو، له خوشالی په ځان نه پو هيده، او پښ ته يې امر وکړ چې له خزانی په جوال کې دومره سره زر واچوه چې وړلی يې شی:

«دابه دې خاوند ته ور وړی او زما له خوا به دده دډالی له پاره ډيره مننه تر ی وکړی.»

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکاری ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټينګه کړئ maqalat@afghan-german.de
يادونه: دليکنې د ليکنيزې بنې پازوالي د ليکوال په غاړه ده ، هيله من يو خپله ليکنه له راليږلو مخکې په څير و لولئ

دژرندېګړی زوی په کور کې د کړکۍ تر څنګ ناست و، سرېې پر لاس تکیه کړی او په دې سوچ کې ډوب و، چې وروستی شته یې د پښ په موزو ولګول، او هغه به ددې په بدل کې څه ورته راوړلی شی. په دې وخت کې پښ را ننوت، جوال یې له شا را وغورځاوه، خوله یې خلاسه کړه او سره زر یې دژرندېګړی په وړاندې ترې راتوی کړل:«دادې دموزو په بدل کې دې یو څه تر لاسه کړل، پاچا هم سلا مونه درته وایې او ډېره مننه درنه کوی.» ژرندېګړی دې شتمنی ته خوښ و، بیله دې چې پوه شی، چې دا پیښه په څه ډول وشوه. خو پښ د موزو دایستلو په وخت کې هر څه ورته بیان کړل، بیا یې وویل:

«ته اوس پوره پیسی لری، خو دایې باید پای نه وی، زه سبا ته بیا خپلی موزې په پښو کوم، ته باید لا نورهم شتمن شی، ما پاچا ته وویل، چې ته یو نواب یې.»

پښ بله ورځ، لکه څنګه چې یې ویلی و، موزې په پښوکړې او بیا په ښکار پسی لاړشو، پاچا ته یې پریمانه ښکار راوړ، هره ورځ په دې ډول تیریده، او پښ هره ورځ سره زر کور ته راوړل، دې یوازنی کس و چې پر پاچا دومره ګران شو، چې په قصرکې ازاد، هر چېری یې چې زړه غوښتل، تلی – او راتلی شو. یو ځل پښ دپاچا په پخلنځی کې دداش تر څنګ ولاړ واو ځان یې تودا وه، چې په دې وخت کې ګاډیوان راغی او کنځلی یې کولی، «خدای دې وکړې چې پاچا او شهزادګی دجلاد په لاس ورشی! ما غوښتل چې رستورانت ته لاړشم او یو ځل یوڅه وچېښم او دېرو لوبه وکړم، خو مجبور یم چې دوی بحری ته په چکر بوزم.»کله چې پښ دا واورید، په چالاکې کورته لاړ او ښتن ته یې وویل: «که ته غواړی چې یو نواب او بډای شی، نو راځه زماسره له کوره بحری ته راووزه او پکې ولامبه.» ژرندېګړی نه پوهیده، چې په دې هکله څه ووایې، خو دپښ یې ومنل او ور سره روان شو، جامې یې وایستلی، لوڅ لغړ شو او اوبو ته یې ور ودانګل. پښ دده جامې راواخیستی، چرته لری یې یوړی او په پټ ځای کې یې کېښودې، له دې کاره لا سم نه و وزګار شوی، چې پاچا په ګاډی کې راغی؛ ورسره سم پښ په لوړآواز زړه سوزونکې چیغی او زاری پیل کړې:

«آخ! تر هر چا مهربانه پاچا! دا زما خاوند، دې په بحری کې لمبیده، چې یوغل راغی او د ده جامې یې چې،دوچې په څنډه یې کېښودلې وی، غلا کړې، اوس ښاغلې نواب په اوبو کې دی او نشي را وتلی، که ډېر پکې پا تی شی، نوساړه به یې ووهی اومړ به شی.» پاچاچې دا واورید، د دریدو امر یې وکړ او دخپلو سړیوڅخه یې یو تن بیرته ولیږه، چې دپاچا له جامو نه یوجوړ راوړې. اوس نو ښاغلې نواب تر ټولو ښکلی جامې واغوستی، او داچې په پاچاپه دې سبب هم ګران و، چې په ګمان یې زرکې دده له خوا ورته ډالی کېدې، نو په ګاډی کې یې له ځان سره کښیناوه. شهزادګی هم په دې کار خوابدې نه شوه، ځکه نواب ځوان اوښکلی و، او د دې سم دم خوښ شو. پښ تر دوی دمخه ولاړا ویوه څړځای ته ورسید، چرته چې تر سلو زیاتو خلکو واښه ریبل. پښ تر ی وپوښتل چې،«ای خلکو ! دا دچا څړځای دې؟» دوی وویل، «د لوی جادوګر.» پښ وویل،«واوری، اوس به دې ځای ته پاچا راشی، که یې وپوښتل، چې داد چا څړځای دې، نو ورته ووایې چې د نواب دې؛ که داسې ونه کړې نو پاچا به مو په وهلو وهلو ووژنی.» تر دې وروسته پښ نور هم وړاندې لاړ او د کر پراخی ځمکې ته ورسید، چې دهیڅا له نظره نه وه وتلی، هلته تر دوو سوو زیات خلک ولاړ وو او لو یې کاوه. «ای خلکو، داغلې دانې دچا دې؟» ـــ «دجادوګر.» «واوری، اوس پاچا له دې ځایه تیریږی، که وپوښتی چې دا دانې دچادې، نوتاسی ځواب ورکړې چې دنواب دې؛ او که داسې ونه کړې په وهلوبه ووژل شی.» ـ پښ بلاخره یوه ښکلی ځنګل ته ورسید، هلته تر درو سوو زیات خلک ولاړ وو، دځیری لویې ونی یې ړنګولی او لرګي کولې. ــ »ای خلکو، دا ځنګل دچا دې ؟» ــ «د جادوګر.» ــ «غوږ ونیسی، همدااوس پاچا دلته راځی، که وپوښتی چې دا ځنګل دچا دې، ځواب ورکړې:

چې دنواب دې؛ او که داسې ونه کړې، نو ټول به ووژل شی.» پښ نور هم وړاندې لاړ، خلکو ترشا پسی کتل، ځکه دې حیرانونکې ښکاریده، اودا چې موزې یې په پښو دانسان په شان روان و، خلک تری وډار شول. دې ژر د جادو ګر قصر ته ورسید، په ډار ورننوت اوپه مخکې یې ودرید. جادوګر دحقارت په سترګه ور وکتل او ویې پوښته چې څه غواړی. پښ دده احترم په ځای کړ او بیا یې وویل:«اوریدلی مې دي چې ته له ځانه هر هغه ژوی جوړولی شی چې زړه دې وغواړی، که سپی وی، ګیدړ اوکه لیوه وی، په دې زه هم باور لرم، خو له ځانه فیل جوړول راته له سره ناممکن ښکاری، نوځکه راغلم چې دا په ستر ګو ووینم او یقین تر لاسه کړم.»جادوګر په ویاړ وویل چې،«دا راته یو کوچنی شی دې»، او په همدې شیبی کې فیل تری جوړشو. «دادېرډېر لوی کار دې، خو آیا یو زمری هم له ځانه جوړولی شې ؟» ــ جادو ګر وویل چې،«دا هم څه نه دې»، ور سره سم دپښ په وړاندې یوز مری ودرید. پښ ځان په ډار واچوه او ناره یې کړه:«دا دباور او منلو وړ نه دې، داسې څه مې په خوب او خیال کې هم نه دې لیدلی. خو تر ټولو او تر هر څه لویه ـ حیرانتیا ـ به دداوي، چې که ته له ځانه یو کوچنی حیوان، لکه موږک، هم جوړکړای شې، ښکاره ده چې ته دنړی دبل هر جادو ګرپرتله ډېر څه کولی شی، خو دا کار به ستا له وسه یوڅه لوړ وی.» جا دو ګر، چې خوږو ستاینو خوښ اونرم کړ، وویل چې:«هو ! ګرانه پشکه،داهم کولی شم.»او دموږک په څیریې په

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکاری ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکني د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په ځیر و لولئ

کوټه کې هره خوا ټوپونه پيل کړل. پش ور پسی شو په يوه ټوپ يې را ونيو او ويې خوړ.پاچاد نواب او شهزادګی سره چکر ته دوام ورکړ،اولوی ځړ ځای ته راورسيد،ده وپوښتل،«دا وابنه دچا دې ؟» لکه څنګه چې پش امر ورته کړې و،ټولو په يوه خوله وويل چې ،«د ښاغلې نواب دې.» پاچا وويل چې،تاسو،ښاغلې نواب،دلته يوه ښه ښکلی ټوټه ځمکه لری.» تردې وروسته دغلې پراخی ځمکې ته ورغلل.«ای خلکو ! داغلې دچا دې» ـ «دښاغلې نواب دې.» ـــ «آی!ښاغلېه نوابه!پراخی،ښکلی ځمکې!» ،ر پسې ځنګل ته راورسيدل اوپاچا بيا وپوښتل:

«ای خلکو! دا لرګي دچادي» ځلکو په يوه خوله وويل چې. «د نواب» پاچا نور هم حيران شو اوويې ويل:«ښاغلې نواب! تاسی يو ډير شتمن سړی ياست، باور نه کوم چې، زه دې داسې ښکلی ځنګل ولرم.» بلاخره قصر ته را ور سيدل، پش پاس په زينه ولاړ و، کله چې ګاډئ ښکته ودريده راټوپ يې کړ، دروازه يې خلاصه کړه او ويې ويل:«عاليقدر پاچا، تاسی زما دخاوند قصر ته راورسيدې، داوياړ به نواب دده په ټول ژوند کې نيکمرغه کړې،» پاچا را کوز شو، او دې ښکلی ودانې ته، چې څه ناڅه دده تر قصر لويه او ښکلی وه، حيران پاتی شو. نواب شهزاد ګی په زينه دسالون په لور روانه کړه، چې پکې سره زراو اصلی قيمتی ډبری ځليدې. شهزادګی نواب ته په نامه شوه، او کله چې پاچا مړشو، دې پاچا شو، او دموزو پش يې لومړی وزير.

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکاری ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړيکه ټينګه کړئ maqalat@afghan-german.de
يادونه: دليکنې د ليکنيزې بڼې پازوالي د ليکوال په غاړه ده ، هيله من يو خپله ليکنه له راليږلو مخکې په ځير و لولـئ